

Og det blev aften, og det blev morgen første dag

DA VIKTOR STRANDGÅRD DØR, er det faktisk ikke første gang. Han ligger på ryggen i Kraftkildens kirke og kigger op gennem de enorme tagvinduer. Det er, som om der ikke er noget som helst mellem ham selv og den mørke vinterhimmel over ham.

Nærmere end det her kan man ikke komme, tænker han. Når man er gået til kirken på bjerget ved verdens ende, er himmelen så nær, at man næsten kan strække hånden ud og røre ved den.

Nordlyset snor sig som en drage gennem natten udenfor. Stjerner og planeter må vige for hende, det store, strålende lysvidunder, som uden hastværk bevæger sig over himmelhvælvingen.

Viktor Strandgård følger med blikket hendes vandring.

Gad vide om hun synger? tænker han. Som en ensom hval under havet?

Og som om hans tanke var nået op til hende, standser hun et sekund. Afbryder sin fredfyldte rejse. Betragter Viktor Strandgård med kolde vinterøjne. For han er i sandhed smuk som et ikon, som han ligger der. Det mørke blod som en glorie omkring hans lange, lyse luciahår. Nu kan han ikke længere mærke sine ben. Han bliver døsigt. Han har ingen smerter.

Mærkeligt nok er det sin første død, han tænker på, mens han ligger og kigger ind i dragens øje. Dengang kom han cyklende en tidlig forårsdag ved foden af den lange bakke, ved krydset mellem Adolf Hedinsvägen og Hjalmar Lundbohms-

vägen. Glad og frelst og med guitaren på ryggen. Han mindes, hvordan cykelhjulene gled over isen, da han fortvivlet forsøgte at bremse. Hvordan han så hende komme fra højre, kvinden i den røde Fiat Uno. Hvordan de så på hinanden, indsigten i den andens blik, nu sker det, rutchende over isen i døden.

Med dette billede på nethinden dør Viktor Strandgård for anden gang i sit liv. Fodtrin nærmer sig, men han hører dem ikke. Hans øjne behøver ikke igen at se den blanke kniv. Som en tom skal ligger hans krop tilbage på kirkegulvet og bliver gennemboret. Igen og igen. Og dragen genoptager uforstyrret sin vandring over himmelhvælvingen.

Mandag den 17. februar

REBECKA MARTINSSON BLEV VÆKKET af sit eget voldsomme gisp, da uroen greb fat i hendes krop. Hun åbnede øjnene mod det tætte mørke. I samme øjeblik som hun krydsede grænsen mellem drøm og vågen, fik hun en kraftig fornemmelse af, at der var nogen i lejligheden. Hun blev liggende stille og lyttede, men alt hvad hun kunne høre, var lyden af sit eget hjerte, der hamrede i brystet som hos en forskræmt hare. Fingrene rakte ud efter vækkeuret på natbordet og fandt den lille lysknop. Kvart i fire. Hun havde lagt sig for fire timer siden, og nu var det anden gang hun vågnede.

Det er arbejdet, tænkte hun. Jeg arbejder for meget. Det er derfor, tankerne kværner rundt som en hamster i en trædemølle hele natten.

Hun havde hovedpine og ondt i nakken. Hun måtte have skåret tænder i søvne, og hun kunne lige så godt stå op. Indhyllet i tæppet gik hun ud i køkkenet. Fødderne kunne finde vej, uden at hun behøvede at tænde lys. Hun tændte for kaffemaskinen og for radioen. Pausesignalet *Storm og blide bølger* fik lov at spille igen og igen, som en bøn uden ord, mens vandet løb gennem kaffemaskinen, og hun selv gik i brusebad.

Det lange hår fik lov til at tørre af sig selv. Hun drak kaffe, samtidig med at hun klædte sig på. I weekenden havde hun strøget ugens tøj og hængt det på plads i klædeskabet. Nu var det mandag. På mandagsbøjlen hang der en flødefarvet bluse og en marineblå spadseredragt fra Marella. Hun snusede til strømperne fra i går; de kunne godt bruges en dag til. Der var antydning af ål omkring anklerne; men hvis hun trak dem lidt ud og stoppede dem ned i skoene, kunne det ikke ses. Hun måtte bare lade være med at sparke skoene af sig i dagens løb.

Det generede hende ikke – der var ingen grund til at bekymre sig om undertøj og strømper, hvis man ikke forventede at skulle klæde sig af i andres påsyn. Hendes undertøj var forvasket og gråligt.

En time senere sad hun foran computeren på kontoret. Teksten løb som en bjergbæk gennem hovedet, ned i armene og ud gennem fingrene, som fløj over tastaturet. Sindet fandt ro i arbejdet. Morgenens ubehag var som fordampet.

Mærkeligt, tænkte hun. Jeg piver og klynker sammen med de andre yngre jurister over, hvordan arbejdet plager livet af mig. Men jeg føler fred, når jeg arbejder. Næsten glæde. Uroen og ubehaget kommer kun, når jeg ikke er på arbejde.

Lyset fra gadelygterne nedenfor trængte sig møjsommeligt ind gennem skodderne for de store vinduer. Det var stadig muligt at skelne lyden af enkelte biler i lydbilledet udenfor, men snart ville gadens lyde være én monoton trafikstøj. Rebecka lænede sig tilbage på kontorstolen og klykkede på printknappen. Ude i den mørke korridor vågnede printeren og ekspectede dagens første ordre. Døren ved receptionen blev åbnet og lukket. Hun sukkede og så på uret. Ti minutter i seks. Så var det slut med ensomheden.

Det var ikke muligt at høre, hvem der var kommet. Korridorens bløde gulvtæppe dæmpede alle fodtrin, men lidt efter åbnedes døren til hendes kontor.

“Må man forstyrre?”

Det var Maria Taube. Hun åbnede døren med hoften, samtidig med at hun balancerede et kaffekrus i hver hånd. Rebeckas print havde hun klemmt fast under højre arm.

Begge kvinder arbejdede som advokater med speciale i skatteret ved advokatfirmaet Meijer & Ditzinger. Kontoret lå på øverste etage i en flot ejendom fra ca. 1900 på Birger Jarlsgatan. I korridoren var gulvet dækket med halv-antikke persiske tæpper, og hist og her var der anbragt solide sofaer og lænestole

med behagelig patina. Alt åndede erfaring, indflydelse, penge og kompetence. Det var et kontor, som fyldte klienterne med lige dele tryghed og respekt.

“Når man dør, er man nok så træt, at man ligefrem håber, at der ikke er noget liv efter dette,” sagde Maria og stillede det ene krus kaffe på Rebeckas skrivebord. “Men det gælder selvfølgelig ikke dig, Maggie Thatcher. Hvornår kom du her til morgen? Eller har du overhovedet været hjemme?”

Begge havde siddet på kontoret søndag aften og arbejdet. Maria var gået hjem først.

“Jeg er lige kommet,” løj Rebecka og tog printet fra Marias hånd.

Maria satte sig mageligt til rette i gæstelænestolen, sparkede sine alt for dyre skindsko af sig og trak fødderne op under sig.

“Sikke dog et vejr,” sagde hun.

Rebecka kiggede forbavset ud gennem vinduet. En kold regn hamrede mod ruden. Det havde hun ikke bemærket før. Hun kunne ikke huske, om det havde regnet, da hun mødte på kontoret. Faktisk kunne hun ikke engang huske, om hun var spadseret, eller om hun havde taget undergrundsbanen denne morgen. Hendes blik blev som tryllebundet af vandet, der ramte ruden og drev ned ad den.

Stockholmsvinter, tænkte hun. Ikke noget at sige til, at man slukker for bevidstheden, når man færdes udendørs. Hjemme er det noget helt andet. Det midvinterblå tusmørke og den gnistrende sne. Eller sidst på vinteren, lige inden det begynder at blive forår. Når man har løbet på ski langs elven fra farmors hus i Kurravaara til hytten i Jiekajärvi, holder hvil og sætter sig på den første snefri jord under en høj gran. Træets bark gløder som kobber i solen. Sneen sukker af træthed, når varmen får den til at falde af træerne. Kaffe, appelsin og et par skiver godt groft brød i rygsækken.

Marias stemme trak hende tilbage til nuet. Tankerne sprællede og ville væk; men hun tog sig sammen og mødte sin kol-

legas hævede øjenbryn.

“Hallooo! Jeg spurgte, om du havde tænkt dig at høre morgennyhederne.”

“Ja da.”

Rebecka lænede sig tilbage i stolen og rakte ud efter radioen i vindueskarmen.

Kors, hvor er hun mager, tænkte Maria og betragtede en stump af kollegaens brystkasse, der tittede frem under jakken. Man kunne spille *Gubben Noah* på de ribben.

Rebecka skruede op for radioen, og begge kvinder sad med kaffekrusene mellem hænderne og hovederne bøjet som i bøn.

Maria blinkede. De trætte øjne føltes ru. I dag *skulle* hun være færdig med indberetningen til lensretten i Stenman-sagen. Måns ville myrde hende, hvis hun bad om mere tid. Hun kunne mærke, hvordan det brændte i mellemgulvet. Ikke mere kaffe før til frokost. Her sad man som en prinsesse i et tårn, dag og nat, aftener og weekender, på dette herlige kontor med alle de fordømte forfædre, som bare kunne gå ad helvede til, og de fordrukne overordnede, som klædte én af med øjnene, mens livet bare gled forbi udenfor. Man vidste ikke om man skulle grine eller gøre oprør; men alt hvad man orkede, var at slæbe sig hjem foran fjernsynet og synke hen i dets angstdæmpende flimmer.

“Klokken er seks, og her er morgennyhederne. En kendt religiøs leder i trediveerne blev tidligt i morges fundet myrdet i Kraftkildens kirke, Krystalkirken, i Kiruna. Politiet i Kiruna har endnu ikke villet kommentere mordet, men har dog her til morgen oplyst, at ingen mistænkte er anholdt, og at mordvåbenet ikke er fundet. Stadig flere kommuner misligholder deres forpligtelser ifølge sociallovgivningen, viser en ny undersøgelse ...”

Rebecka snurrede rundt på stolen, så hurtigt at armlænet stødte mod vindueskarmen. Hun slukkede for radioen med et smæld, samtidig med at hun spildte kaffe ned over sig.

“Viktor,” udbød hun. “Det kan ikke være andre.”

Maria så forundret på hende.

“Viktor Strandgård? Paradisdrengen? Kendte du ham?”

Rebecka vred sig ud af Marias blik, og stirrede i stedet på kaffepletten på nederdelen. Hendes ansigt var blankt og udtryksløst. Læberne tynde og sammenpressede.

“Ja, jeg har da hørt om ham. Men jeg har ikke været hjemme i Kiruna i årevis. Jeg kender ikke længere nogen deroppe.”

Maria rejste sig, gik hen til Rebecka og lirkede kaffekruset ud af kollegaens anspændte hænder.

“Hvis du siger, at du ikke kender ham, er det helt i orden, søde. Men lige nu er du ved at besvime. Du er kridhvid i ansigtet. Bøj dig fremover. Hovedet ned mellem knæene.”

Rebecka adlød som et skolebarn. Maria gik ud på toilettet efter papir, i håb om at kunne redde Rebeckas tøj fra kaffepletten. Da hun kom tilbage, sad Rebecka lænet tilbage i stolen.

“Hvordan går det?” spurgte Maria.

“Jeg kendte ham,” svarede Rebecka åndsfraværende, og betragtede hjælpeløst Maria, der gik løs på hendes nederdel med fugtigt toiletpapir.

“Det behøver man vist ikke nogen løgnedetektor for at gætte. Hvad skete der med dig? Blev du ked af det?”

“Ked af det? Det ved jeg ikke. Nej, måske bange.”

“Bange?”

Maria holdt op med sin hektiske tørren.

“Bange for hvad?”

“Det ved jeg ikke. For at nogen skal ...”

Rebecka blev afbrudt af telefonen, der udstødte en skærende kimen. Hun fór sammen og stirrede på den, men uden at løfte røret. Efter tredje ring tog Maria den. Hun lagde hånden over røret, for at personen i den anden ende ikke skulle høre hende, og hviskede:

“Det er til dig, og det må være fra Kiruna, for det lyder som en mumitrold i den anden ende.”

DA TELEFONEN RINGEDE hos politiinspektør Anna-Maria Mella, var hun allerede vågen. Vintermånen fyldte soveværelset med sit stærke, hvide lys. Bjergbirkene uden for vinduet tegnede blå skygger med deres forvredne stammer på væggene. Inden første ring havde klinget af, havde hun taget den.

“Det er Sven-Erik. Vækker jeg dig?”

“Nej, men jeg ligger i sengen. Hvad er der?”

Hun hørte Robert trække vejret tungt, og hun kantede sig fri af hans arm. Vågnede han? Nej, hans vejrtrækning blev igen regelmæssig og dyb. Godt.

“Mistænkeligt dødsfald i Kraftkildens kirke,” sagde Sven-Erik.

“Og ...? Du ved, at jeg har haft kontortjeneste siden i fredags – eller havde du glemt det?”

“Jeg ved det,” sagde Sven-Erik med en noget stresset stemme, “men det her er noget andet. Du kan vel bare komme og kigge. Teknikerne er ved at være færdige, så vi kan gå ind. Det er Viktor Strandgård, og det ligner et slagtehus. Jeg vil gætte på, at samtlige dette lands fordømte tv-stationer vil troppe op med kameraer og hele molevitten, inden der er gået en time.”

“Jeg kommer om tyve minutter.”

Det var fandens, tænkte hun. Han ringer og beder mig om hjælp. Han har forandret sig.

Sven-Erik svarede ikke, men Anna-Maria kunne ligefrem høre hans lettede suk, inden han afsluttede samtalen.

Hun vendte sig mod Robert og lod øjnene hvile på hans sovende ansigt. Han lå med hånden under kinden, og hans tyttebærrøde læber var let adskilte. Det var uimodståeligt sexet, at han var begyndt at få grå stænk i det frodige overskæg og

i tindingerne. Selv plejede han at stå nervøst foran spejlet på badeværelset og studere den vigende hårgrense.

“Ørkenen breder sig,” plejede han at sige.

Hun kyssede ham på munden. Maven var i vejen, men det lykkedes. To gange.

“Jeg elsker dig,” forsikrede han hende, stadig i søvne. Hans hånd listede ind under tæppet for at trække hende ind til sig, men da havde hun allerede sat sig op på sengekanten. Med ét blev hun forfærdelig tissetrængende. Møgirriterende. En al-lerhelvedes skvulpen. Hun havde allerede været på toilettet to gange i nattens løb.

Et kvarter senere steg Anna-Maria ud af sin Ford Escort på parkeringspladsen ved Kraftkildens kirke. Det var stadig al-lerhelvedes koldt. Luften skar og bed i kinderne. Hvis hun åndede gennem munden, sved det i halsen og lungerne. Trak hun vejret gennem næsen, frøs de små hår i næseborene fast i hinanden, når hun åndede ind. Hun vikledede halstørklædet op om munden og kiggede på uret. Højest en halv time, ellers ville bilen ikke starte. Det var en stor parkeringsplads – der kunne være mindst 400 biler. Hendes blegrøde Escort så lille og ynkelig ud ved siden af Sven-Erik Stålnackes Volvo 740. En patruljevogn holdt på den anden side af Sven-Eriks Volvo. I øvrigt stod der kun en halv snes helt tilsnede biler på pladsen. Teknikerne var åbenbart allerede kørt. Hun begyndte at gå op ad den smalle vej til kirken på Sandstensberget. Rimfrossten glitrede på birketræernes grene, og øverst på bjerget tronede den mægtige krystalkirke under den mørke nattehimmel, omgivet af stjerner og planeter. Som en kæmpe stor selvlysende isterning lå den og skinnede om kap med nordlyset.

Elendige møghus, tænkte hun, mens hun travede op ad bakken. Den fiseførnemme menighed skulle hellere have sendt deres penge til Red Barnet. Men det er vel sjovere at synge gospel i en elegant kirke end at grave brønde i Afrika.

Da hun kom nærmere, kunne hun se sin kollega Sven-Erik Stålnacke, politiassistent Tommy Rantakyrö og politiinspektør Fred Olsson uden for kirkedøren. Sven-Erik, som sædvanlig uden hat, stod stille og let tilbagelænet, med hænderne dybt begravet i dunjakkens varme lommer. De to yngre mænd omkring ham vimsede rundt som et par ivrige halvvoksne hundehvalpe. Hun kunne ikke høre dem, men hun kunne se på de hvide skyer, der stod ud af munden på Rantakyrö og Olsson, at de var i ivrig snak. Hvalpene hilste på hende med glade bjæf, da de fik øje på hende.

“Hej,” sagde Tommy Rantakyrö. “Hvordan skær’en?”

“Godt,” råbte hun godmodigt tilbage.

“Nu skal man efterhånden først hilse på maven, og et kvarter efter kommer du,” sagde Fred Olsson.

Anna-Maria lo.

Hun mødte Sven-Eriks alvorlige blik. Der havde dannet sig små istapper i det store hvalroverskæg.

“Tak fordi du kom,” sagde han. “Jeg håber, du har fået morgenmad – det her er ikke just noget appetitvækkende syn. Skal vi gå ind?”

“Skal vi vente på jer her?”

Fred Olsson trampede i sneen. Hans blik gled fra Sven-Erik til Anna-Maria. Sven-Erik var jo Anna-Marias vikar, så formelt var det ham, der var chef lige nu. Men når Anna-Maria var her, var det svært at vide, hvem der bestemte.

Anna-Maria holdt munden lukket og kiggede på Sven-Erik. Hun var kun med som selskab.

“Det ville være godt, hvis I bliver,” sagde Sven-Erik, “så der ikke pludselig kommer uvedkommende ind, før de har hentet liget. Men stil jer endelig inden for døren, hvis det er for koldt herude.”

“Nej for fanden, vi kan stå udenfor. Jeg ville bare gerne vide det,” forsikrede Fred Olsson.

“Ja, selvfølgelig,” indskød Tommy Rantakyrö, blå om læber-

ne. Man er vel et mandfolk. Mandfolk fryser ikke.

Sven-Erik gik ind efter Anna-Maria og lukkede den tunge kirkedør efter sig. De gik gennem våbenhuset, som slumrede i halvmørket. Der hang lange rækker med tomme bøjler på garderobestængerne og raslede som et disharmonisk klokkespil ved de luftstrømninger, der opstod, når kulden udefra mødte varmen inde i bygningen. To svingdøre førte ind til selve kirkerummet. Sven-Erik dæmpede uvilkårligt stemmen, da de trådte ind.

“Det var Viktor Strandgårds søster, der ringede til centralen ved tretiden. Hun havde fundet ham død og ringede fra telefonen på præstens kontor.”

“Hvor er hun? På stationen?”

“Vi aner det ikke. Jeg gav centralen besked om at sætte nogen til at finde hende. Der var ingen i kirken, da Tommy og Fredde ankom.”

“Hvad sagde teknikerne?”

“Se, men ikke røre.”

Liget lå midt i altergangen. Anna-Maria blev stående et stykke fra det.

“Nej, fjø for satan,” udbrød hun.

“Jeg sagde det jo,” sagde Sven-Erik, som stod lige bag hende.

Anna-Maria fiskede en lille lommediktafon frem fra dunjakens inderlomme. Hun tøvede et øjeblik. Hun havde for vane at tale i den i stedet for at gøre skriftlige notater. Men det her var jo strengt taget ikke hendes opgave. Måske skulle hun bare være stille og holde Sven-Erik med selskab?

Lad nu være med at gøre alting så kompliceret, formanede hun sig selv, og tændte for diktafonen uden at skæve til sin kollega.

“Klokken er 5.35,” sagde hun i mikrofonen. “Det er den 16. januar, nej nu er det jo den 17. Jeg står i Kraftkildens kirke og betragter én som, så vidt vi på nuværende tidspunkt ved,

er Viktor Strandgård, almindeligt kendt som Paradisdrengen. Den døde ligger midt i kirkens midtergang. Han er tilsyneladende blevet grundigt sprættet op, for her stinker ad helvede til, og tæppet under ham er vådt. Af blod, sandsynligvis, men det er lidt svært at se, fordi tæppet i forvejen er rødt. Også tøjet er gennemblødt, og man kan ikke se så meget af såret i maven; det virker, som om nogle af tarmene er på vej ud – men det må retsmedicineren beskrive nærmere senere. Han er iført jeans og trøje. Skoene er tørre under sålerne, og der er ikke vådt efter fodspor. Øjnene er stukket ud ...”

Anna-Maria afbrød sig selv og slukkede for diktafonen. Hun gik rundt om liget og bøjede sig over ansigtet. Hun havde været ved at sige, at han var et smukt lig, men der var grænser for, hvad hun kunne tænke højt, når Sven-Erik var inden for hørevidde. Den dødes ansigt mindede hende om kong Ødipus. Hun havde set stykket på video, da hun gik i gymnasiet. Dengang var hun ikke blevet synderligt berørt af den scene, hvor han stak øjnene ud på sig selv, men nu vendte billedet tilbage til hende med en sælsom kraft. Nu skulle hun igen tisse. Og hun måtte ikke glemme bilen. Hun måtte hellere skynde sig. Hun tændte igen for diktafonen.

“Øjnene er stukket ud, og det lange hår er blodigt. Han må have et sår i baghovedet. Snitsår på højre side af halsen, men ikke noget blod fra dem. Og hænderne mangler ...”

Anna-Maria vendte sig spørgende mod Sven-Erik, som pegede ind mellem stolerækkerne. Hun bøjede sig ned og kiggede hen over gulvet mellem stolene.

“Jo, en hånd ligger tre meter væk, mellem stolene. Men den anden?”

Sven-Erik trak på skuldrene.

“Ingen væltede stole,” fortsatte hun. “Ingen tegn på kamp, eller hvad mener du, Sven-Erik?”

“Nej,” svarede Sven-Erik, som ikke brød sig om at tale i diktafon.

“Hvem af teknikerne fotograferede?” spurgte hun.

“Simon Larsson.”

Godt, tænkte hun. Så ville der ikke gå ret lang tid, før de havde billederne.

“Der er ikke begået hærværk i kirken,” fortsatte hun. “Det er første gang, jeg er herinde. Hundredvis af lamper af mat, frosthvidt glas på de dele af væggene, som ikke er glasbyggesten. Hvor højt er der til loftet? Sikkert over ti meter. Enorme tagvinduer. De blå stole står i snorlige rækker. Hvor mange kan der være her? To tusind?”

“Der er også pulpituret,” svarede Sven-Erik.

Han travede rundt i salen og lod blikket glide som en støvsuger over alle overflader.

Anna-Maria vendte sig om og betragtede pulpituret bagved. Orgelpiberne strakte sig op i højden og mødte deres eget spejlbillede i tagvinduet. Det var et imponerende syn.

“Der er ikke så meget mere at sige.” Anna-Maria ledte efter ordene, som om en tanke forsøgte at snige sig op fra hendes ubevidste og ud gennem en sprække mellem stavelserne i hendes ord. “Der er noget ... noget som gør, at jeg føler mig frustreret, når jeg ser på dette her. Udover at han er det mest ilde tilredte lig, jeg har set ...”

“Hallo! Hr. vicechefanklager er på vej herop.”

Det var Tommy Rantakyro, som stak hovedet ind ad døren.

“Og hvem fanden har ringet efter ham?” spurgte Sven-Erik ærgerligt, men Tommy var allerede forsvundet igen.

Anna-Maria kiggede på ham. For fire år siden, da hun var blevet udnævnt til gruppechef, havde Sven-Erik knap nok talt til hende det næste halve år. Han var blevet dybt krænkede over, at hun havde fået det job, han havde søgt. Og nu, hvor han havde fundet sig til rette som hendes næstkommenderende, ville han ikke føre sig frem. Hun mindede sig selv om, at hun skulle tage en ordentlig snak med ham ved lejlighed.

Men nu måtte han klare sig selv; hun sendte ham et opmunrende blik, idet vicechefanklager Carl von Post brasede ind gennem kirkedøren.

“Hvad helvede er det, der foregår?” brølede von Post.

Han flåede pelshuen af hovedet, og strøg sig af gammel vane over den frodige løvemanke. Han stampede med fødderne. Den korte gåtur fra parkeringspladsen var nok til at fryse fødderne til is i hans tynde, smarte sko fra Church's. Han gik hen til Anna-Maria og Sven-Erik, men trådte tilbage, da han fik øje på liget på gulvet.

“Åh, fy for satan,” udbrød han og kastede et nervøst blik på skoene for at sikre, at han ikke havde sølet dem til.

“Hvorfor er der ingen, der har ringet til mig?” fortsatte han, henvendt til Sven-Erik. “Fra nu af overtager jeg ledelsen af forundersøgelsen; og du kan regne med en alvorlig samtale med kriminalkommisæreren om, hvorfor du holdt mig udenfor.”

“Der er ingen, der har holdt dig udenfor,” indskød Sven-Erik spagt. “Vi vidste ikke, hvad der var sket, og det gør vi egentlig stadig ikke.”

“Sludder og vrøvl,” hvæsedes anklageren. “Og hvad laver du her?”

Det sidste var henvendt til Anna-Maria, som stod tavs, med blikket rettet mod Viktor Strandgårds lemlæstede arme.

“Det var mig, der ringede efter hende,” forklarede Sven-Erik.

“Undskyld,” sagde von Post mellem tænderne. “Du ringede til hende, men ikke til mig.”

Sven-Erik tav, og Carl von Post betragtede Anna-Maria, som roligt mødte hans blik.

Carl von Post bed tænderne sammen, så det gjorde ondt i kæberne. Han havde aldrig kunnet forholde sig til den lille snotfinke af en damebetjent. Det var sgu, som om hun havde sine mandlige kolleger i efterforskningsafdelingen i snor, og han kunne ikke for sin død begribe hvorfor. Og som hun så

ud. Højest halvanden meter i strømpesokker og et skide hestefjæs, som på det nærmeste var lige så stort som resten af kroppen. Lige for øjeblikket kunne hun fremvises i cirkus med den kæmpemave. Totalt grotesk. Lige så bred som hun var høj. Det uundgåelige resultat af generationers indavl i Lappmarkens små isolerede landsbyer.

Han svingede med hånden gennem luften, som for at vifte sine hårde tanker væk, inden han begyndte på en frisk.

“Nå, hvordan går det, Anna-Maria?” spurgte han og lagde ansigtet i betænksomt smilende folder.

“Godt,” svarede hun udtryksløst. “Og hvad med dig?”

“Jeg regner med at have pressen i hælene om mindre end en time. Det bliver givetvis et allerhovedes postyr, så fortæl mig, hvad I foreløbig ved, både om mordet og om den døde. Alt hvad jeg ved, er stort set, at han var kendt i byens religiøse kredse.”

Carl von Post satte sig på en af de blå stole og tog handskerne af.

“Det kan Sven-Erik fortælle,” svarede Anna-Maria kortfattet, men ikke uvenligt, “jeg skal bare passe skrivebordet. Jeg tog kun med Sven-Erik, fordi han bad mig om det, og fordi to par øjne ser mere end ... ja, du ved. Og nu skal jeg tisse. Hvis I vil have mig undskyldt.”

Hun bemærkede tilfreds det anstrengte smil på von Posts ansigt, da hun gik ud på toilettet. Tænk at ordet *tisse* i den grad kunne skurre i hans ører. Hun ville vædde på, at hans kone sørgede for at sigte på wc-kummen, når hun skulle af med vandet, for at den rislende lyd ikke skulle nå den arme anklagers rosenører. Dumme stodder.

“Tja,” sagde Sven-Erik, da Anna-Maria var gået, “du kan jo selv se, og meget mere ved vi ikke. Nogen har slået ham ihjel. Godt og grundigt, om man så må sige. Den døde er Viktor Strandgård, også kaldet Paradisdrengen. Han er det store trækplaster i denne kæmpemenighed. For ni år siden var han

involveret i en grim bilulykke. Han døde på sygehuset. Hjer-testop og det hele, men de fik liv i ham igen; og så kunne han fortælle, hvad der var sket under operationen og genoplivningen, at lægen havde tabt sine briller, og sådan noget. Og så fortalte han, at han havde været i himlen. Han havde mødt både engle og Jesus. Ja, og så blev en af de sygeplejersker, der havde assisteret ved operationen, frelst, og det samme gjorde den kvinde, der havde kørt ind i ham. Og pludselig var hele Kiruna ét stort missionsmøde. De tre største frikirker sluttede sig sammen til en ny kirke, Kraftkilden. Menigheden voksede, og gennem de seneste år har de bygget denne her kirke, startet deres egen skole og børnehave, og de har afholdt enorme vækkelsesmøder. Det vælter ind med penge, og der kommer folk fra hele verden. Viktor Strandgård er, eller var, må man nok hellere sige, heltidsansat i foretagendet og har udgivet en bestseller ...”

“Himlen tur/retur. Heaven and back.”

“Lige præcis. Han er deres guldkalv. Der har været skrevet om ham i både Expressen og Aftonbladet, så der bliver stensikkert skriverier nu. Og tv-dækning.”

“Netop,” sagde von Post og rejste sig utålmodigt. “Jeg vil ikke have, at nogen lækker til pressen. Jeg sørger for kontakten til medierne, og jeg ønsker, at du holder mig regelmæssigt orienteret om, hvad der måtte komme frem i forhør og deslige. Forstået? *Alt* skal videre til mig. Når journalisterne dukker op, kan du sige, at jeg vil holde pressekonference på kirkens trappe i dag klokken tolv middag. Hvad har du på programmet nu?”

“Vi skal finde søsteren; det var hende, der fandt ham, og derefter skal vi tale med menighedens tre præster. Retsmedicineren er på vej i bil fra Luleå; han burde være her når som helst.”

“Godt. Jeg vil have en rapport om dødsårsagen og et sandsynligt hændelsesforløb klokken 11.30; vær parat ved telefonen. Hvis I er færdige her, vil jeg selv se mig lidt om.”